

λίναν» ἐν ἣ εἰκονίζεται ἡ ἄλωσις τῆς Τριπόλεως καὶ τὸ α' ἔτος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἡ «Μπουμπουλίνα» μετεφράσθη εἰς τὴν Ἱταλικὴν καὶ Γαλλικὴν, ἐιδιάχθη δὲ καὶ εἰς Ἱταλικά θεάτρα, ὡς καὶ ἐν Ὁδησσῷ γαλλιστί.

Ὡς ὑπάλληλος ὁ κ. Ἀνδρικόπουλος εἶνε ἀληθῆς Κέρβερος. Αὐτὸς ἐστέλλετο καὶ στέλλεται κατὰ προτίμησιν, ἕνα διεξάγη τὰς ἀνακρίσεις, διότι παραδειγματικὴ ἡ τιμιότης του καὶ ἡ αὐστηρότης, ὧν ἕνεκα προήχθη εἰς τὸν χρυσοῦν Σταυρόν· ἀλλ' ἡ ἰκανότης του ἐξεδηλώθη τοσάκις καὶ εἰς ὑποθέσεις διεθνεῖς, ὥστε καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ Σταυροῦ τῶν Ταξιαρχῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἐπίσης διὰ τοῦ παρασήμου Ταξιαρχῶν τοῦ Τακόβ.

Ὁ κ. Ἀνδρικόπουλος, φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης ἐξ ἀληθοῦς αἰσθήματος, ἔδρασε πολλάκις ὡς μέλος τῶν διαπρεπεστέρων συλλόγων ἐν τε τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ, ὠνομάσθη δὲ διαρκῆς μέλος τοῦ ἐν Ἀμβέρσῃ τοῦ Βελγίου συσταθέντος πρὸ διετίας διεθνοῦς Τελωνειακοῦ συνεδρίου.

Τοιοῦτος ὁ κ. Ἀνδρικόπουλος, πολύτιμος ἀνὴρ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, πολλαχῶς δράσας ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ ὑπὲρ τοῦ Κράτους, διαπρέπων δὲ ἤδη ὡς τμηματάρχης τοῦ τελωνειακοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

ΝΕΞΑΝΤΛΗΤΟΝ τὸ περὶ Ῥόδου θέμα· δὲν ἐξαντλεῖται οὔτε ἐὰν ὀγκῶδες βιβλίον ἠθέλομεν γράψαι. Συνεπῶς περιορίζομεθα εἰς ὀλίγα τινά.

Ἡ Ῥοδέα εἶνε ἴσως ἐν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων φυτῶν τῶν ὑπερβληθέντων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰς καλλιέργειαν χάριν τέρψεως καὶ καλλωπισμοῦ. Οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ πάσης ἐποχῆς καὶ παντός ἔθνους ἐξύμνησαν τὴν εὐωδίαν καὶ τὸ κάλλος τῶν Ῥόδων. Καὶ

δικαίως, διότι εἰς οὐδὲν τῶν ἀναριθμητῶν ἀνθέων, ἅτινα κοσμοῦσι τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους, ἀνευρίσκομεν τοιαύτην χάριν καὶ ἀφελῆ συμμετρίαν τῆς κάλυκος καὶ τῆς στεφάνης, τοιαύτην λεπτότητα τῶν πετάλων, τοιαύτην κλίμακα γοητευτικῆς χροιάς ἐκ τοῦ σεμνοῦ χιονολευκοῦ καὶ τοῦ θεῖου ἐκείνου καὶ ἰδιάζοντος ῥοδίνου μέχρι τοῦ πλέον διαπύρου πορφυροῦ καὶ τοῦ βαθέος ἰσχροῦ μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ ἀβροτάτου ὠχροῦ καὶ θειώδους μέχρι τοῦ χρυσομηλίνου. Καὶ ἂν θαυμάζωμεν τὸ

ρόδον ἐν τῇ πλήρει ἀναπτύξει του, ἐξ ἴσου μαγεύει ἡμᾶς τὸ βομβύκιον [«Bouton de rose»] μετὰ τῆς κάλυκος κλειστῆς ἢ ἡμικλείστου, σύμβολον τὸ μὴ περαιτέρω ἐκφραστικὸν τῆς παρθενικῆς ἀγνότητος. Ἐὰν προσθέσωμεν δ' εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ τσαῦτα πλεονεκτήματα καὶ τὴν εὐωδίαν τὴν πάντοτε γλυκυτάτην, οὐδέποτε βαρεῖαν καὶ αὐστηράν, δὲν θέλομεν ἀμφισβητήσῃ ὅτι τὸ ρόδον εἶνε ἀπαράμιλλον μεταξὺ τῶν ἀνθῶν καὶ ὅτι πᾶνυ προσηκόντως ἐδόθη αὐτῷ ἀνέκαθεν τὸ ἐπώνυμον «*Ἄναξ τῶν ἀνθῶν*». Ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον τὸ ρόδον ἀπῆλαυε πάντοτε τῶν μεγίστων τιμῶν καὶ ἠγαπάτο ἐνίοτε μέχρι λατρείας. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐθεωρεῖτο τὸ ρόδον ὡς δῶρον τῶν θεῶν ἀφιερωμένον εἰς αὐτούς, ἰδίως δὲ ἦτο τὸ ἄνθος τὸ προσφιλές τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρωτος καὶ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκ ρόδων στέφανον ἔφερον καὶ ῥοδοστεφεῖς ἐξεικονίζοντο συνήθως ὁ Ὑμεναῖος, αἱ Χάρτιες, ἡ Ἥβη, ὁ Γουμῆδης, ἡ Ἐρατώ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Θάλεια καὶ ἡ Ἡώς.

Ὁ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα δὲν μνημονεύει τὸ ρόδον ὡς ἄνθος, ἀλλὰ ἐν τῇ μὲν Ἰλιάδι (Ψ. 182-188) μόνον τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασθὲν *ῥοδέλαιον* δι' οὗ ἡ Ἀφροδίτη χρίει τὸν νεκρὸν τοῦ Ἑκτορος.

« . . . Ἑκτορα δ' οὔτι

- » δῶσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
- » Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφειθέοντο,
- » ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
- » ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδέοντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ
- » ἀμβροσίῳ . . . »

Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα (β'. 1.) καλεῖται «*ῥοδοδάκτυλος*» ἡ Ἡώς.

- « Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
- » ἔρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
- » εἴματα ἐσσάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ. »

Μνημονεύεται δὲ ὡσαύτως τὸ Ῥόδον ἐν τοῖς παναρχαίοις Ὑμνοῖς τοῖς ἀποδιδόμενοις ὑπὸ τινῶν εἰς τὸν Ὅμηρον αὐτόν, ἰδίως ἐν τῷ «*εἰς Δῆμητραν*» ὕμνῳ. Ἐν αὐτῷ μνημονεύεται τὸ ρόδον μεταξὺ τῶν ἀνθῶν, ἅτινα ἡ Περσεφόνη ἔδρεπε πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἀρχηγῆς.

Ἐν ἀρχῇ

- » Θυγάτρα τανύσφυρον, ἦν Ἀἰδωνεύς
- » ἤρπαξεν . . .
- » νόσφιν δὴ μητρός χρυσαύρου, ἀγλαοκάρπου,
- » παίζουσαν κούρησι σὺν Ὠκεανῷ βαθυκόλοισι
- » ἄνθεα τ' αἰνυμένων, ῥόδα, καὶ κρόκον ἠδ' ἴα καλά,
- » λειψῶν' ἄν μαλακὸν καὶ ἀγαλλίδας ἠδ' ὑάκινθον
- » νάρκισσον θ' . . .

καὶ στιχ. 425.

- » Πάλλωμεν, ἠδ' ἄνθεα δρέπομεν χεῖρεςσ' ἐρόντα
- » μίγδα κρόκον τ' ἀγανὸν καὶ ἀγαλλίδας ἠδ' ὑάκινθον
- » καὶ ῥοδέας κάλυκας καὶ λείρια θαῦμα ἰδέσθαι

» νάρκισσον δ', ὃν ἔφυσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθῶν,
» αὐτὴ ἐγὼ δρεπόμεν περὶ χάσματι.»

Καὶ ὁ Ἀνακρέων εἰς τὰς ῥόδας αὐτοῦ ἐξυμνεῖ τὸ ῥόδον, καὶ ἰδίως δύο ἐξ αὐτῶν ἀφιεροῖ εἰς αὐτό, ἦτοι τὴν Ε' καὶ τὴν ΝΑ', ἃς παρατίθε-
μεν ῥῶδε.

Καὶ ἡ μὲν Ε' ῥοδὴ ἔχει οὕτω·

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μῖζωμεν Διονύσω·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἀρμόσαντες
πίνωμεν ἄθρᾶ γελῶντες
ῥόδον, ὃ φέριστον ἄνθος!
ῥόδον εἴπαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά,

ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρας
στέφεται καλοῦς ἰούλους
χαρίτεσσι συγχορεύων,
στέψον οὖν με καὶ λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένους χορεύσω.

Ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας (ΝΔ') ῥοδῆς μνησθάνομεν τὸν χαριέστατον μῦθον,
ὅτι συγχρόνως μετὰ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ἀναδυομένης ἐγεννήθη ἐκ τοῦ
ἀφροῦ τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ῥόδον. Ἐκ τῆς ῥοδῆς ταύτης μνημονεύομεν
τούς ἐξῆς στίχους:

Τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν τὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς
δίγα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
ῥοδοπήγχεες δὲ Νύμφαι,
ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει
τόδε καὶ χρόνον βιάται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν·
φέρει δὲ φύσιν λέγωμεν·

χαροπῆς δ' ἐκ θαλάσσης
δεδρωσωμένην Κυθήρων
ἐλόγευσε πόντος ἀφρῶ
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεὺς.
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπω
τότε καὶ ῥόδων ἀγῆτὸν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθῶν
πολυδαίδαλον λόγευμα·
μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

Μεγάλως ἐτιμᾶτο τὸ Ῥόδον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐν Περσίᾳ μάλιστα,
χώραν ἦν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς τὴν ἀληθῆ πατρίδα τῶν ῥοδεῶν
τῶν κηπευομένων. Οἱ Πέρσαι ὀνομάζουσι τὸ ῥόδον «τὸ φῶς τῆς βλα-
στήσεως», «τὸν ὀφθαλμὸν τῶν ἀνθέων» ἢ ἀπλῶς «Γουῦλ», ὅπερ ση-
μαίνει ἄνθος—τὸ ἄνθος κατ' ἐξοχὴν!

Τὸ ῥόδον ἦτο καὶ εἶνε τὸ ἔμβλημα πολλῶν οἰκοσῆμων, ὡς π. χ. καὶ
τοῦ στέμματος τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Μακρὸς θὰ ἦτο ὁ κατάλογος
τῶν οἰκοσῆμων τούτων, πολυσέλιδος δὲ ἡ διήγησις πάντων τῶν συμβό-
λων τοῦ ῥόδου καὶ ἐν γένει τοῦ μέρους ὃ ἔλαβε τὸ ῥόδον ἐν τῇ ἱστορίᾳ
κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῶν αἰῶνων μέχρι τῆς σήμερον. Ἐν τούτοις δὲν δυνά-
μεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν ὅτι τὸ ῥόδον ἦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ σύμβο-
λον τῆς Ἐχεμυθίας. Οἱ ἐρώμενοι μάλιστα ἔχουσι πολλάκις χρειαῖν αὐ-
τῆς, διό ἡ Ἀφροδίτη δίδει τῷ Ἀρποκράτει ῥόδον, ὅπως ὑπομιμνήσκη
αὐτῷ τὸ καθῆκον τῆς ἐχεμυθίας. Πρὸς παρόμοιον σκοπὸν ἐζωγραφίζετο

καί ἐπὶ τῷ ὀροφῷ τῶν ἐστιατορίων τὸ ῥόδον. "Ο,τι ἀπῆτει αὐστηράν μυστικότητα ὁ φίλος τὸ ἀνεκοίνανε τῷ φίλῳ «ὕπὸ τοῦ ῥόδου» (*sul Rosa*), ῥητὸν ὅπερ ἐν χρήσει μεταφορικῶς ἔτι τὴν σήμερον.

Οἱ ποιηταὶ ἐν μόνον ῥόδον γνωρίζουσιν τοῦθ' ὅπερ πρὸ αἰῶνων ἐξυμνοῦσιν· οἱ βοτανικοὶ ὅμως διακρίνουσι πάμπολλα ὑπὲρ τὰ πεντακόσια εἶδη τοῦ γένους «Ῥοδῆ» (*Rosa*), οἱ δὲ φυτοκόμοι ἀναριθμητοὺς σχεδὸν παραλλαγὰς· κατὰ τὸ κηπουρικὸν Ἡμερολόγιον τῶν ἐν Παρισίαις *Vilmorin* «*Le Bon Jardinier*» διὰ τὸ ἔτος 1897 μέχρι τεσσάρων χιλιάδων. Τὰ εἶδη τοῦ γένους τούτου εἰσὶ καὶ ἐν τῇ φύσει καὶ ἔτι περισσότερον διὰ τῆς καλλιέργειας ἐξαιρετικῶς καὶ θαυμασιῶς ἐπιδεικτικὰ παραλλαγῆς. Τοῦτο ἦτο γνωστὸν καὶ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι πράγματι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Θεοφράστου (372—287 πρ. Χ.) ἐγίνωσκον ἐν Ἑλλάδι ἤδη πολλὰς παραλλαγὰς ῥόδων τὸ μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Θεόφραστον αὐτόν, ὅστις ἐν τῇ περὶ φυτῶν Ἱστορίᾳ αὐτοῦ (βιβλ. VI, 6, 4) γράφει τάδε :

«Τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι καὶ » τραχύτητι καὶ λειότητι καὶ εὐχροίᾳ καὶ εὐσομίᾳ. Τὰ μὲν γὰρ πλείεστα » πεντάφυλλα τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσιφυλλα τὰ δ' ἔτι πολλῶ » πλείον ὑπεραίροντα τούτων· ἓνια γὰρ εἶναι φασιν ἅ καὶ καλοῦσιν » **ἐκατοντάφυλλα**· πλείεστα δὲ τὰ τοιαῦτά ἐστι περὶ Φιλίππους». Παρατηρητέον δ' ὅτι τὸ εἶδος τοῦ Ῥόδου τοῦ ἐκατονταφύλλου εἶνε καὶ νῦν πασίγνωστον καὶ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων γνωστὸν καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὡς *Rosa Centifolia* κατὰ τὸν Λινναῖον.—Τὰ πλείεστα εἶδη Ῥοδῆς εἰσὶν αὐτοφυῆ ἐν τῇ εὐκράτῳ Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ. Τὰ κοινότερα τῶν ἀγρίων εἰδῶν τὸ *Κυνόροδον* (*Rosa canina* L.) ἢ ἀγριοτριανταφυλλιά, καὶ ἡ Ῥοδῆ ἢ *ἀειθαλής* (*Rosa sempervirens* L.) ἢ *Κυνόβατος* τῶν ἀρχαίων, ἧτις ἀναρριχᾶται εἰς τὰ δένδρα καὶ ἔχει ἄνθη λευκά. Ἐκ τῶν συχνὰ κηπευομένων περιοριζόμεθα ν' ἀναγράψωμεν τοὺς ἐξῆς σπουδαιότερους τύπους· Ῥοδῆ ἢ γαλατικὴ (*Rosa Gallica* L.) κοινῶς τριανταφυλλιά τοῦ γλυκοῦ, ἡ ἤδη εἰρημένη Ῥ. ἢ ἐκατοντάφυλλος, ἡ Ῥ. ἢ δαμασκηνή (*R. Damascena* L.), Ῥ. ἢ μοσχόβολος (*R. moschata* Ehrh.) κοινῶς Μοσχιά, Ῥ. ἢ Ἰνδική (*R. Indica* L.) ἧς πλείεστα αἱ παραλλαγαί, ἰδίως αἱ λεγόμεναι «*Roses thé*», Ῥ. ἢ βεγγαλικὴ (*Rosa Bengalensis* Hort), ἧτις παράγει ἄνθη διαρκῶς, ἂν καὶ ἄσπρα ἢ ὀλίγον μόνον εὐώδη, Ῥ. ἢ λευκὴ (*R. alba* L.), Ῥ. ἢ κιτρινὴ (*R. lutea* L.), Ῥ. ἢ θειόχρους (*R. sulphurea* Ait), Ῥ. ἢ πολυανθής, (*R. multiflora* Thunb.) μία τῶν ὠραιοτέρων ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων, τέλος ἡ χαριστάτη Ῥ. ἢ Βάνκσιανή (*R. Banksii* R. Br. κοινῶς Παγξάνα) ἐκ Κίνας. Μὴ δυνάμενοι νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα ἄλλα τῶν πολυαριθμῶν εἰδῶν παραπέμπομεν τοὺς ἀνθοφίλους καὶ ἰδίως τοὺς ῥοδοφίλους ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρίδας εἰς τὸν ἄνω εἰρημένον *Bon Jardinier* καὶ εἰς τὸ ἀξιόλογον πόνημα τοῦ κ. Π. Ν. Φιλαρέτου «*Ἀνθοκομία*» (Ἐν Ἀθήναις παρὰ Γ. Κασδόνη).

Τέλος, ὡς γνωστὸν, καὶ πρακτικὴν ὠφέλειαν παρέχουσι τὰ ῥόδα ποι-

κιλοτρόπως εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐκ τῶν πετάλων αὐτῶν κατασκευάζεται τὸ φαρμακευτικὸν **ροδόσταγμα** (Aqua rosarum) καὶ τὸ **ροδόξυδον** πρὸ πάντων δὲ τὸ πολυτιμώτατον τῶν μυρεψικῶν αἰθερίων ἐλαίων, τὸ **ροδέλαιον** τὸ μνημονευθέν, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου. Ἐξάγεται δ' ἰδίως ἐκ τῶν πετάλων τῆς γαλλικῆς, τῆς μωσχοβόλου, τῆς ἑκατονταφύλλου καὶ τῆς δαμασκινῆς Ῥοδῆς, αἵτινες καλλιεργοῦνται ἐπὶ τούτῳ ἐν τῇ Περσίᾳ, τῇ Θράκῃ, τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαχού. Εἶνε δὲ σπουδαιότατος κλάδος βιομηχανίας λίαν προσοδοφόρος. Νοθεύεται δὲ συχνὰ διὰ τοῦ ἐκ τοῦ Πελαργονίου τοῦ εὐώδους (Pelargonium odoratissimum L.) καὶ ἄλλων φυτῶν αἰθερίου ἐλαίου. Ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ταριχεύονται ὡς γνωστὸν καὶ τὰ πέταλα τῶν ρόδων διὰ σακχάρου (**ροδοζάχαρη**), καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ περικάρπιου τῶν καρπῶν τῆς ροδῆς κατασκευάζονται πολτώδη γλυκύσματα, ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ.

(Ἀθήνησι, Δεκέμβρ. 1897)

Θ. ΔΕ ΧΕΛΔΡΑΪΧ

Εἰς τὴν Δεσποινίδα Σοφίαν Δ. Λεονάρδου

(Ἐκ τοῦ Λευκώματος τῆς)

Κόρη μονάκριβη ποιά σὰν καὶ σένα
Ἐγγὴ τῆ χάρι σου — μιὰ τέτια χάρη;
Νᾶναι στὸ σπῆτι τῆς στολίδι ἀτίμητο
Νᾶναι στὸ σπῆτι τῆς μαργαριταρι.

✽

Ὅταν γλυκόλογα βγάνει νὰ χαίρωνται,
Ὅταν ἀμίλητη μένει νὰ κλαίει.
Σ' ὅτι φαντάζεται, σ' ὅτι νεیرهύεται,
Ὅλοι σὰ σκλάβοι τῆς νὰ νὰ τῆς λένε.

✽

Κόρη μονάκριβη ποιά σὰν καὶ σένα
Ἐγγὴ στὸ πλάι τῆς τέτια μητέρα;
Μόνον τὰ λούλουδα τὰ μωσχομύριστα
Τὴν ἀπριλιάτικην ἔχουν ἡμέρα.

✽

Κι' ἂν τὴν ἐπλήγωσεν ἡ τύχη ἡ ἄστατη
Κι' ἂν τὴν φαρμάκωσεν ὁ μαῦρος χάρος,
Ἐλπίδα ἀπόκρυψη πέρν' ἀπ' τὰ μάτια σου
Καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου καρδιά καὶ θάρρος.

✽

Κόρη μονάκριβη ποιά σὰν καὶ σένα
Ἐγγὴ τῆ χάρι σου — μιὰ τέτια χάρη,
Νὰ σέρνης ὄνειρα, σὰ μιὰ βασίλισσα
Δίχως βασίλισσας νᾶσαι βλαστάρι!

(Δεκέμβριος 1897)

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ «ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ»

29